

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: 1. Del : 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "1. Del : 1812-42", i Heiberg, Johanne Luise: *1. Del : 1812-42*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 99. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr05val-shoot-idm139983404308800/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: 1. Del : 1812-42

Land, ved Siøen af denne Nielsen som maaskee mangen Gang, tiltager sig
 en Slags faderlig Myndighed over dig. Wexschall burde være din Beskytter,
 men jeg er bange Nielsen tager Herreskønnet fra ham. Mit Hsaa staaer
 ganske til Mad. Wexschall. Jeg synes at hvor from hun end er, kom hun dog
 vise Fasthed og Kraft, og jeg haaber hun vil være et Skjold for sin unge
 Veninde. Jeg tror vist at du har ordentlig Hjenvee min bedste Dige! Det
 har jeg ogsaa følt og kjender det godt, det er en gruelig Tilstand. Jeg for-
 staaer godt alt hvad du siger, jeg kan ganske sømte mig i dit Sied og ønsker
 ofte jeg havde Vinger saa fløi jeg til Norge en Aften silde, greb dig i mine
 Arme, fløi tilbage med dig, kjolede for dig, lagde dig i min egen Seng,
 gjorde dig tilgode med alt hvad jeg kunde, talte med dig den halve Nat og
 naar det gryede ad Dag, fløi jeg tilbage til Norge og bragte dig til dit Kam-
 mer, inden de Andre stod op. — Men jeg tror jeg vovler helt idsg. —
 Lad os nu see at tale fornuftigt og ordentligt.

Jeg har skjændt meget paa Ludvig for det Digt han ikke kan faae istand, 18
 Jeg vilde ogsaa gjerne straffe ham naar jeg kun vidste hvorledes. Jeg havde
 betænkt at jeg i en heel Uge vilde give ham Velling og sod Suppe til Mid-
 dagsmad, men saa er jeg bange han recat skal ophøre at komme herud. Jeg
 vil overlade hans Straf til dig. — Dog det kan mit moderlige Hjerte ikke
 næmne, det vilde være for haardt imod ham. Jeg vil heller gsaa i Forbøn 20
 for ham og sige: Lad Naade gaae for Ret! Jeg vil betro dig at han i sit
 nye Stykke til Dronningens Fødselsdag skriver en dellig Rolle for dig og
 ogsaa en dito til Mad. W. — Naar jeg nu har hilset fra alle de af dine Til-
 bedere, som jeg kjender (Mahl og Schmitzen have udtrykkelig bedet mig
 hilse dig) og lagt den yngste af dine Tilbedere, din bestandig med blaae 25
 Længsler sværnende Georg for dine Fødder, vil jeg for denne Gang ikke
 optage mere Plads i dette Brev, men overlade det Lidet der er tilbage til
 den Tilbeder som i det mindste har tilbedet dig længst. Nu lev vel min
 kjæreste Hanne! Jeg glæder mig til at vi snart skal see dig her igjen. Teuk
 undertiden paa

din inderlig hengivne

Th. Cyttembourg.

Mange Hilsener til Madame Wexschall.

Kjære Hanne! Hvis Papiret var større, og Tiden længere, vilde jeg have
 meget at sige Dem. For denne Gang indskrænker jeg mig til et Par Ord. 35
 Jeg beder Dem hilse Hr. Foersom, og takke ham, fordi han har anmeldet
 Konsul Duborgh fra Christiania om at besøge mig, og tage Rod med til min
 Fader. Samme Mand viste mig Deres Comedie-Placat fra i Mandags: Axel
 og Valborg. Den Dag har jo De haft Ferier. Indstillingen fra Directionen

til Kongen om at gjøre Dem til Skuespillerinde av i disse Dage afgaaet. De er indstillet til 300 Rhdbr. aarlig. Men ikke mine Ord igen! Vogn Dem for at ride paa norske Heete og med norske Ryttere. Lev forresten saa vel, som det ønskes Dem af

5

Deres hengivne

J. L. H.

De Norske gjorde Alt, hvad der stod i deres Magt, for at gjøre os vort Ophold hos dem saa behageligt som muligt, ideligt vare vi indbudne til Gilder og Fester, som gjordes til Ære for de danske Kunstnere. Her omtalte
10 Nielsen mig bestandigt for de norske Damer som en køket Pige, der kun var glad i Herreselskab, og med Saadant, saa at adskillige af disse Damer saae til mig med skjæve Øine. Det bedrøvede mig dybt at blive saaledes omtalt
iblandt Fremmede, der jo ikke kjendte noget Nærmere til mig, og til min Ulykke — endnu mindre til Nielsens Mangel paa Sandhed. Blandt de
15 norske Familier var der imidlertid een, jeg altid siden har bevarer i taknemmelig Erindring, nemlig Juristen Lasson og hans elskværdige Kone. I dette hyggelige, musikalske Hus hentede jeg ofte Trøst og Opmuntring for mine smaa Gjenvendigheder, og den milde, kjærlige Fru Lasson hævde ofte ved sin Venlighed mit sunkne Mod. De Hus, hvor Nielsen især havde Indpaa,
20 blev jeg derfor helst horte fra, naar jeg kunde faa Lov af Mathem W. til at mødskyde mig, thi jeg vidste, at man her saae paa mig med Nielsens Øine og taale om mig med hans Tunge.

En Gang maatte jeg imidlertid bade haardt, fordi jeg havde undskyldt mig for at komme i et af hans Selskaber. Paa min indstændige Begjæring
25 havde jeg faaet Lov til at blive hjemme. Alle stærke Naturudbrud, Lynild, Storm, Regn havde altid gjort en forunderlig Virkning paa mig. Men jeg var saa ene i vort Hjem, brød en saadan Tordenregn ud, at jeg aldrig mindes at have oplevet noget Lignende. Et saadant Regnskyl findes kun i Bjergegnene. Aldrig glemmer jeg, hvad jeg i denne min Ensonhed led under dette
30 Regnskyl. Betagen af den groeligste Angst sad jeg rystende over mit hele Legeme og var Fortvivlelsen nær, og jeg syntes, hvis dette skulde vare længe, maatte jeg dø. Jeg sad i et Værelse ud til Gaarden, og de eneste levende Væsen, jeg saae, vare en Del Høns, der havde trængt sig sammen i deres Hus. Havde jeg blot havt Mod til at ty over i dette Selskab, da havde jeg en
35 Følelse af, at jeg vilde vare beroliget; men det forekom mig, at hvis jeg blot gjorde et eneste Skridt, maatte jeg falde om. Jeg var eller aldeles ikke nervøs eller bange af mig, kun Oprør i Naturen frembragte denne Tilstand. Endelig sagtoedes Regnen, og med Glæde saas jeg omsider de Andre vende hjem, hvor de fandt mig saa afskræffet paa Sjæl og Legeme, at de forundrede